

Punamütsife.

Oskar Luit'i kirjastus Tartus.

Punamütsike.

Kord oli üks väike tütarlaps, teda Punamütsikeseks hüüti, sest ta kandis alati punast mütsi. Ühel päeval ütles tema ema: „Tule, Punamütsike, siin on minul tüki kooki ja pudel weini, wii see wanaemale, tema on väga haige, see kosutab teda. Punamütsike wöttis korwi weini ja koogiga ja läks metsa, mille taga wanaema elas. Õktselt

tuli suur hunt talle vastu. Punamütsike aga ei teadnud, et see kistja loom on, ja ei kartnud teda.

„Kuhu lähed?“ küsis hunt. — „Ma lähen oma haiget wanaema vaatama,“ kostis Punamütsike, „wiin temale kooki ja weini!“ Hunt läks Punamütsikeselega kaasa ja nägi, kuhu tee wälja wiis, jooksis siis aga ruttu temast ette. Kui ta wanaema maja juurde sai, koputas ta ukse pihta ja jäi ootama:

„Kes seal koputab?“ küsis wanaema. Hunt aga kostis moonutatud peenikese häälega: „Tee ukse lahti! Ma olen Punamütsike, tõiin sulle kooki ja weini!“ — „Wõta ukse alt wõti ja teera ukse lahti!“ ütles wanaema seejt. Hunt tegi ukse lahti, jook-

sis sõnalausumata wanaema woodi juurde ja neelas ta alla. Ise pani wanaema riided selga ja ta tann pähe ning heitis siis woodi. Warssi selle järgi tuli Bunamütsike, läks kohe woodi juurde ja ütles imestades: „Di, wanaema, miks sul nii suured förwad on?“ — „Et ma find paremini kuleksin!“ ütles hunt. — „Di, wanaema, miks sul nii suured silmad on?“ — „Et ma find paremini näeksin!“ — „Di, wanaema, miks sul nii suured käed on?“ — „Et ma find paremini kiini wõtta saaksin!“ — „Aga, wanaema, kui suur suu ja pikad hambad sul on!“ — „Et ma find paremini ära süüa saaksin!“ Silmapill hüppas hunt woodist wälja ja neelas Buna-

mütsise alla, heitis siis uuesti woodi ja hakkas kõvasti norstama. Suhtumisi läks aga majakesest üks jahimees mööda ja kuulis kõwa norstamist; uudishimulikult läks ta vaatama, kes seal nii kõvasti norstab. Siis nägi ta wana selmi hunti woodis, sai kohe asjast aru ning laskis hundile luuli pähe. Lõikas siis ettevaatlikult surnud hundi kõhu lõhti, ja — näe imet! — Punamütsise hüppas kohe wälja ja ta wanaema oli weel elus. Siis istusid jahimees, wanaema ja ka Punamütsise lauda, olid rõõmsad ja sõid üheskoos kooki ning jõid weini, mis Punamütsise oli toonud.

Trükikoda Ed. Bergmann, Tartus, 1927.